

Cridats a ser portadors d'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

Enmig d'una societat en què manca esperança, els cristians som cridats a ser portadors d'aquesta virtut tan necessària per a viure. La manca d'opcions de futur es manifesta assenyalamment en el nostre jovent. Hi ha por als compromisos per sempre. La paternitat i la maternitat són vistes, massa sovint, com un entrebanc per al present, més que no pas com una opció per la meravella de la vida humana. Ens hauríem de qüestionar què ens passa com a societat. Quin tipus d'ensenyament hem donat perquè hi hagi aquesta desesperança en el cor de tants? Hauríem de ser capaços de plantejar-nos el futur, no pas a pròxim o mitjà termini, sinó a un de més llarg. Aquesta és una qüestió que ha d'emplaçar tota la societat civil, amb un debat públic obert i sincer, més enllà de les ideologies. Per desgràcia, la política, amb les seves curses a curt termini, en raó de les conteses electorals, no pot aportar la profunditat necessària per a aquest tema. Tanmateix, amb mirada generosa al bé comú, hauria de fer-ho amb gran responsabilitat.

La por a la paternitat o maternitat, i l'eutanàsia són signes de desesperança

No solament, però, la manca d'esperança és present en el món juvenil, sinó també en altres realitats socials. Vull assenyalar el tema de l'eutanàsia. Penso que cada cas de mort assistida és un fracàs de la societat. Ens vatem de ser la societat del benestar, però no sempre som capaços de donar el suport, l'atenció, l'amistat, la companyia, l'amor a les persones que estan en el sofriment moral de veure com la vida se'ls esmuny. Aquest és el fracàs. Tothom qui se sent estimat i acompanyat no desitja posar fi a la seva vida. El que tots volem i desitgem és que en l'hora definitiva tinguem una mà amiga que ens faci sentir l'escalf de l'amor.

Els cristians sabem d'un amor que no ens abandona mai, que sempre és al nostre costat. La fe en Jesucrist ens obre la porta a l'esperança més enllà de la mort, perquè Crist ha ressuscitat. Ell és la nostra esperança viva. Tenint com tenim el do de mirar la vida i la mort amb esperança, hem de ser portadors d'aquesta virtut. Sant Pere diu en la seva primera carta: *Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte* (1Pe 3,15-16). Ens hem d'assenyalar, doncs, en aquests temps d'incertesa, com els qui dediquem temps als moments fràgils de l'existència humana: els infants i els ancians. Amb això fem palesa la nostra esperança: Déu estimador de la vida humana.

